DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS
QUA DISQUIRITUR,

AN HAEMATEMESIS SUBINDE EX SOLA DEBILITATE VENAE PORTARUM ORIATUR?

QUAM

FAVENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate MAGNIFICI RECTORIS

HIERONYMI DAVIDIS GAUBII,
MEDIC. DOCTORIS, EJUSDEM AC CHEMIAE ET COLLEGII PRACTICO-MEDICI PROFESSORIS ORDINARII, SERENISSIMI PRINCIPIS ARAUS. ET NASSOV. ARCHIATRI.

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI *Consensu*,
Nobilissimæque FACULTATIS MEDICÆ *Decreto*,

PRO GRADU DOCTORATUS,

Summisque in MEDICINA Honoribus & Privilegiis, rite, ac legitime consequendis,

Eruditorum Examini submittit

ANDREAS ITALINSKI,
RUSSO-TRANSSULANUS.

Ad diem 15. *Julii*, MDCCLXXIV. *H. L. Q. S.*

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAM. ET JOH. LUCHTMANS,
MDCCLXXIV.

Nobilissimo Doctissimoque Domino Johanni
...kinson offert in tesseram gratissimi sui animi
addictissimus obsequentissimusque A. Staliński

— — Cum materies eſt multa parata,
Cum locus eſt praeſto: nec res nec cauſa moratur
Ulla: geni debent nimirum & confieri res.

L U C R E T. *lib.* II.

ILLUSTRISSIMO

ATQUE

EXCELLENTISSIMO DOMINO

DOMINO

SIMEONI DE KOTSCHUBEY,

REI TORMENTARIAE QUAE PARUAE RUSSIAE EST

PRAEFECTO GENERALI

COLLEGII IBIDEM CONSTITUTI MEMBRO

ORDINIS S. ANNAE EQUITI.

NEC NON

PERILLUSTRI NOBISSIMOQUE

DOMINO

PAULO DE KOTSCHUBEY,

SUBCAMERARIO DIGNISSIMO.

DENIQUE

NOBILISSIMO

GENEROSISSIMOQUE DOMINO

GREGORIO DE BASILEWSKI,

IN COMITATU OSTAPIENSI JURI
DICUNDO
PRAEPOSITO
DILECTISSIMO SUO, RARAE
INTEGRITATIS AMICO

VIRIS

PRAESTANTISSIMIS, PRAECLARIS

ANIMI DOTIBUS, MORUM PROBITATE

COMITATEQUE INCLYTIS.

OB MULTA EAQUE MAXIMA IN SE SUOSQUE
BENEFICIA COLLATA, IN PERPETUUM
PIETATIS, MENTIS GRATAE, SUM-
MAEQUE OBSERVANTIAE PIGNUS.

*Has qualescunque studiorum suorum
primitias,*

D. D. D.

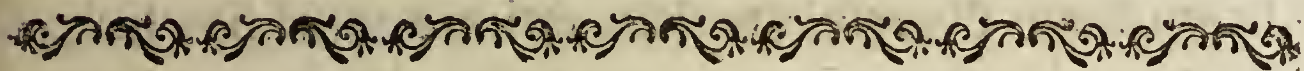
AUCTOR.

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS

QUA DISQUIRITUR,

AN HAEMATEMESIS SUBINDE EX SOLA DEBILITATE VENAE PORTARUM ORIATUR?

§. I.

aematemeſis vulgo dicitur ſanguinis e ventriculo eiectio cum maiori minori ve vomitionis conatu. Quum autem iis hominibus, qui morbo hoc affliguntur, contingat nonnunquam rariſſime licet

forſan, ut ſanguis effuſus in inteſtinorum cavum de ſuis vaſis vel copioſiſſimus, ob qualescunque demum cauſas non ſub vomitus ſpecie per os extra corpus amandetur ſed ocyus ſerius alvo eliminetur; tale quoque profluvium modo tantum quo apparet non autem eſſentia ſua a priori diverſum, ſub unum eundemque titulum in tractatione hac refero.

§. II.

Obſervavi auctores, qui de haematemeſi egerunt, poſtquam plures enumerarunt cauſas tum externas, tum internas, addere denique & febrem intermittentem, idque tam ancipiti locutione, ut facile in animum induxeris, eos innuere velle febrem hanc diverſa quadam ratione morbum hunc excitare poſſe, quam eundem efficere valent, ſupra iis memorata: Atrabilis, obſtructiones hepatis, lienis, pancreatis &c. nec tamen quid revera ſenſerint, exponere operae praetium duxerunt.

§. III.

Meo quidem iudicio non a veritate abſonum eſſe

eſſe videtur, Febrem intermittentem tertianam poſſe afficere ſyſtema venae portarum ita, ut reliquis omnibus cauſis exulantibus, huius ſolius debilitate, dato ſanguinis vehementiori motu, vel determinatione ejus quacunque ex cauſa orta ad viſcera abdominalia, profluvium ſanguinis quod haematemeſim dicimus, contingat.

Quomodo, quam que ob rem id fieri poſſe exiſtimem pars erit, quid conferat ad haec obſeruatio, erit altera argumenti eorum omnium, quae praematurum hoc ſpecimen abſolvunt.

§. IV.

Quanquam autem incumberet mihi generaliter primo oſtendere, qua ratione, imminuto robore vaſorum, undecunque is repetatur, accidere poſſet effuſio ſanguinis extra ipſorum cava; at quum dicta non modo ſed & in vulgus iam fere nota proferre deberem, abſtineo de induſtria a talibus. Tranſeo potius ad ea, quae proxime ſcopum meum feriunt.

§. V.

In primo febris intermittentis tertianae ſtadio obſeruantur: laſſitudo, debilitas, gravitas totius corporis, inſenſibilitas cutis, a levi refrigerationis ſenſu ad ſummum usque rigoris gradum increſcens frigus, torpor animi, reſpiratio difficilis, pulſus celer, oppraeſſus ac quaſi conſtrictus; perturbatio igitur omnium actionum, univerſalis virium ſuppreſſio. In ſecundo quod Sydenhamius ebullitionis dixit ſtadio, ſenſim tranſitus fit ad aeſtum, recuperat vires cor totumque ſyſtema circulationis, rapido dein motu magnoque cum impetu vibratur ſanguis, pulſus redditur frequens, magnus, plenus; magnus undique commovet membra calor, ſuffuſa fit rubore facies, quin & omnia turgent ſanguine ſenſumque excitant moleſtae cuiusdam oppletionis; plaerique tenduntur circa dorſum atque praecordia: Haec remittunt ſenſim ac vix non ſemper profuſo ſolvuntur ſudore.

§. VI.

Sub tota hac ſyndrome enumeratorum ſympto-

pto-

ptomatum, quid accidat ratione vaſorum circulationi ſanguinis deſtinatorum, non difficile erit eruere. Stringit levior primo, violentus ſtatim extrema vaſorum ſpasmus denſat que ut ſic dicam totum corpus; cedit igitur de arctatis locis undequaque ſanguis contentus, facilius quidem venoſus ob faciliorem viam ſuccuſſoriosque muſculorum tremores, ſed cogitur & arterioſus remeare gradum; colligitur uterque in maiores interioresque truncos, auget ſimul & copiam affluentis ad cor & reſiſtentiam parit eidem propellendo e corde, ſicque cum cor tantum excipiat quantum reddere conceditur, venae onerabuntur maiori cruoris quantitate, quam arteriae; praeterea dum vis contractionis arteriarum tunc temporis maxime intenditur, non ſolum venis ſuum ſubſiſtere cogunt humorem, ſed & paulatim omnem, qui retro actus eas moleſtabat, extrudunt in uenarum confinia retinentque modo tenuiorem riuulum vix amplius, violentius contractam earum diametrum, ſollicitantem. Inundantur & expanduntur maiores a finibusque remotiores venarum alvei, neque ~~vim~~ vim vi reprimere pares ſunt ob laxas quibus praeditae ſunt tunicas. Docent id pallor & tabida quaſi

exarefcentia totius corporis habitus externi, docent plura ex dictis §. V.

§. VII.

Sub initiis aeftus reftituitur primo ad tempus fublatum aequilibrium, deplentur venae, pars fua redditur pro more arteriis; fed dum in his res non perfiftit, increfcente velocitate ac impetu circulationis quemadmodum ex §. V. ubi de ftadio ebullitionis locutus fum, patet, rarefit fanguis, augetur mole maiusque nititur occupare fpatium, fed dum arteriae robore fuo, maiori, ex parte conamina eius irrita reddunt, venas petit, in has vim fuam exercet, diftenditque toto fere nec eo paruo certe, quod calore fuccrevit, voluminis augmento. Manifefta haec funt nec ulteriori probatione egere videntur.

§. VIII.

Ut autem nunc patet ex dictis, fic primo fic fecundo ftadio, venas effe, quae quam maxime a perturbata, duplici illa febris faevitie, circulatione, quoad maiores modo truncos in priori, per

per omnem vero ſuum ambitum in poſteriori, afficiuntur: ſic inter venas, Vena Portarum longe magis eodem tempore, iisdemque conditionibus laedi debet, quum ſanguis in toto circulationis ſuae apparatu non tantas difficultates tranando experiatur, quam quidem hic.

§. IX.

Vena haec ut prae omnibus ſui congeneribus nobiliori praeeſt officio, ita peculiarem privamque ſibi nacta eſt conformationem. Diſperſae per ventriculum, inteſtina, pancreas, lien, meſenterium atque epiploon innumerae ramificationes recedendo ab origine ſua paulatim colliguntur, donec in tres notabiliores ramos, meſaraicum magnum, ſplenicum atque haemorrhoidalem internum ſeu meſaraicum parvum, abeant. Hi poſtquam pancreatis caput attigerunt, invicem ſibi iunguntur atque confluunt in unum truncum, ludente ſaepe in confluxu hoc natura. Truncus inde retro duodeni initium ſeſe vertit, a latere ſiniſtro verſus dextrum pone arteriam caeliacam aſcendit atque tandem ſub faciem interiorem ſive concavam hepatis pergit, ibidemque ampliatur

quodammodo, quam ampliationem ſinum vocant proque termino habent, qui ſeparat nunc deſcripta vaſa quaeque venae portarum ventralis nomine inſigniuntur, ab ulteriori ejus continuatione, vena portarum hepatica vocata. Haec, pro trunco cujus dictus ſinus pluribus venit, in quinque potiſſimum ramos diviſa, tres deducit in lobum dextrum, duos in ſiniſtrum, qui in innumeras diſtributi propagines omnem utriusque lobi hepatis ſubſtantiam peragrant.

§. X.

Servat ventralis communem venis genium fertque concreditum ſibi ſanguinem ex anguſtiori in amplius; at hepatica convergentibus eum ſuſcipit ducitque ramis, utut prioris propagatio ſit, arteriarum tamen indolem affectatur. Carent praeterea utraeque in tota ſua congerie ſecundum Ill. Hallerum (*a*), in ramis meſaraicis ſecundum Celeber. Ruyſchium, (*b*) valvulis.

§. X I.

His breviter Venae portarum proprietatibus de-

(*a*) Pr. lin. Phyſiol. §. 697.
(*b*) Adverſ. dec. II. p. II.

delineatis, reliquum eſt ut enarrem, quid inde ei diverſi accidat ſub decurſu paroxyſmi febris intermittentis tertianae, quam quod evenire in reliquis venis ſuperius dixi.

§. XII.

Senſus quem habent aegri in ipſis meditulliis gelidum ſaevire rigorem, luculenter indicat non exteriora modo, ſed intima quoque penetralia ſpasmo teneri, atque adeo nec Venam portarum immunem eſſe. Sanguis ergo eius non ut aliarum omnium ab antecedente tantum retardabitur, neque auctam inde eius copiam tot ampli diuident inter ſe alvei, ut id fieri neceſſe eſt ratione venarum cava pragnatarum, ſed impedietur is & anguſtia convergentium viarum, quibus exitum ſibi parare debet, & conſtrictis earundem ſpasmo tenuioribus extremis, & denique aggeſta nimia quantitate, in affine caput venae cavae, cruoris. Pauciſſimus itaque certe exprimetur, dumque interim affluxus a tergo imminutus licet, pariter affectis initiis venae portarum ventralis, durat tamen atque ob maiores vires motrices arteriis adhucdum ſuperſtites copioſior longe influit, quam quantus, arduas nimium aegre

praeterlabens hepatis semitas, extrema tandem assecutus orificia, enitetur. Accumulabitur igitur quam maxime praecipue vero, orbus beneficio valvularum, in ramis divergentibus inferioraque tenentibus, distendetque violentius parietes ipsum coercentes, quam ullum aliud vas venosum tantis impedimentis non obnoxium, id experitur.

§. XIII.

Stadio insequente dum non longa interposita mora, rigidum frigus ardentissimus excipit aestus, nondum systema hoc expeditum a priori infarctu, novo inundatur sanguine, tantoque maiore afficitur violentia, quo velociore cursu is irrumpit magisque superat velocitatem difficulter se per distensum hunc enervatumque praegresso stadio complexum vasorum, intromoventis.

§. XIV.

Accessum dictae febris tales molestias parere systemati venae portarum; in regione eius, quas memoraui §. V. si non semper saepius tamen observandae, tempore utriusque stadii, tensiones,

nes, ſtricturae, teſtantur. Talia contingere debere maiori minorive gradu loquitur vel ipſa eius conformatio, legesque circulationis, praecipue circulatio ei propria, quae & in ſtatu ſano, ut iam innui, tarda lentaque magis eſt quam ullibi. Neque aliquis obiiciet contra haec membranam illam Gliſſonii nomine ornatam. Quis enim hodiedum credit vim ipſi muſcularem ineſſe, actionemque propriam, ſanguinem propellere, & quaſi vice cordis abdominalis fungi?

§. XV.

Inter veritates medicas id quoque numeratur quod, quemadmodum vix dentur potentiae abſolute nocentes, quae morbos producerent nulla ope faventis ad id corporis plus minus adjutae, rariores licet ſint tamen, diatheſes corporibus inſitae, quae vel leviſſimarum cauſarum impraeſſiones excipiant, nilque fere dari in rerum natura tam mite tam iners, quod non morbos huic vel illi, certo nec ſemper explicando modo diſpoſitis, creare obſervatum fuerit.

§. XVI.

§. XVI.

Nec igitur tuto quis dicet, ea tam gravia quae evenire ratione Venae portarum asserui, semper post superatam febrem depelli pristinumque partibus redire vigorem. Fatendum potius, posse in nonnullis, reliquias tanti mali per totam vitam indelebiles manere, debilitatem puto venae illius.

§. XVII.

Ea autem sic effaeta, pro variis variorum hominum vitae conditionibus, varios sortietur eventus. Non graves habebit a sanitate abalienationes pedissequas si, quas servavit, virium dispendio non amplius subiicietur. E contra magis magisque in dies labefactata sicubi fuerit, eo tandem languoris perueniet, ut oborto a quacunque causa, sanguinis in cava eius iusto copiosiori affluxu, impos, aut vere soluto contactu fibrarum, aut relaxatis minimorum ramulorum diversa viscera perreptantium ostiis, molestum dimittet humorem, ulterius pro opportunitate loci sive per os sive per anum de sinu primarum viarum eliminandum; faciet ergo si primum accidet, Haematemesin quam volo.

§. XVIII.

§. XVIII.

Compraeſſis venis iliacis utero gravido dum impeditur in venis extremitatum inferiorum refluxus ſanguinis easque in varices attollit, hae licet, ſubinde remota cauſa abſoluto graviditatis tempore non concidentes, pluribus impune circumgeſtantur, non ne tamen viſae ſunt aliquibus, disruptae periculoſarum haemorrhagiarum fontes exſtitiſſe?

§. XIX.

Suffulta ſic poſſibilitate vomitus cruenti ſeu haematemeſis ſolius rationis ſuffragiis, accedo ad ea quae contigit mihi reipſa de id generis vomitione videre.

Accidit ut vir quidam, quem alicuius negotii ergo adibam, redux ex itinere quod rhaeda celeranter admodum vectus nuperrime confecerat, me praeſente, poſtquam vehementer impalluit leviterque nauſeavit, maxima quantitate euomuit ſanguinem fluidum ex fuſco rubeſcentem. Quando conſiluit cruenta haec eiectio viribusque paululum ſubventum fuerat, quaerebatur aeger ſibi id jam non prima vice accidiſſe, ſed a duobus abhinc annis quoties vel pathemate quodam

animi fortius agitabatur, vel motu violentiori se exercuerat vel denique mero ultra, quam par est, se onerabat, id infortunii oboriri: evitando tamen sollicite, quae accersere illud tristi experientia didicit, quater nonnisi superuenisse narrabat. Cum denique quaesiuerit ex me, quid opinarer de natura molestissimi istius morbi, obstrictus eram, ea, qua potui, diligentia, qui praecessit qui ve praesens status eius erat, ad examen revocare.

Erat ille aetatis annorum circiter triginta, temperiei corporis tenerae gracilis, ante triennium, vehemente diuturnaque febri intermittente tertiana laborabat, qua tandem depulsa convaluit, optimaque pro suo modo fruebatur valetudine, nulla penitus incomoda sentiit in hac illa ve functione, quousque in moderato constitit regimine vitae; accidentibus, quae sanguinis circulationem incitant aestumque operantur, primo anno post passam febrem, tensionem quandam in imo ventre levemque quasi anxietatem percipiebat, insequentibus annis, easdem causas, pallor, subito deiectae vires, comitabantur; haec, modica excipiebat nausea oreque prorumpens sub obscuri coloris fluidusque sanguis, semper uno conatu certa eaque magna quantitate rejecta subsistens,

ſtens, poſtea nihilominus per tres, quatuor vel quinque dies, ano prodiens grumoſus niger nec tamen ſpiſſitudinem piceamque nigredinem ſanguinis atrabilarii habens. Debilitas exinde orta non facile ſuperabatur; ſed temporis ſucceſſu reſtituebatur denique vigor aegerque omnibus officiis ſano homini convenientibus viriliter perfungebatur. Viſcera abdominalia vel aliae partes nullis indiciis in ſuſpicionem obſtructionis venire poterant. Nulla ſuppreſſio evacuationum criticarum. Adfuerunt equidem haemorrhoides caecae, ſed hae non prius apparuerunt, quam ubi iam bis id ſe manifeſtavit, quod illae tanquam cauſae praecurrere debuiſſent. Praeterea nullis unquam comitabantur perturbationibus, quas natura hiſce viis ſibi ſuccurrere moliens ſaepe, tametſi eas faciles invenit, maxime vero ſi quae dantur, quae exitum prohibent caecasque tales dictas haemorrhoides faciunt, ciere ſolet. Imo cum ſuaſu familiarium hirudines applicari ſivit parsque bona cruoris de tumidis detracta erat venis, ne vel hilum minuebatur propenſio ad priſtinum morbum; ſupererat illa dataque occaſione ſanguinem ore profudit. Bilem atram, aut alia affectioni huic originem praebuiſſe obſervata, accuſandi nullus erat locus. Igitur omnibus his ri-

te ponderatis, tandem opinionem concepi, quam specimine hoc tueor, mentemque meam rogitanti dixi.

§. XX.

Eundem duorum circiter mensium spatio elapso vidi post largiorem compotationem subito pallidum fieri animoque deficere. Postquam refocillatus aliquantum erat, causam a me symptomatis huius sciscitabatur. Pendebam diu animi quid incusandum esset, tandem sollicita pervolvendo omnia mente cum viderim omnes adfuisse conditiones, quae alias genuerant cruentum vomitum, censui nunc quoque haemorrhagiam natam fuisse de propaginibus venae portarum in intestina hiantibus, sed demissiori multo loco, quam ut effusus in tubum hunc humor vitalis, sine vel quam maxime inverso peristaltico motu per omnes viae difficultates in ventriculum usque penetrare potuisset. Docuit veritatem suppositi post duodecim fere horas alvo egestus nigricans grumosus sanguis, quique adhuc tribus quatuor ve vicibus prodiit.

§. XXI.

Tardigradum, quem neglexerat ante, dum incre-

crebescere sic sentiit morbum aeger, medicas constituit adhibere manus. Indictum erat congruum vitae regimen, vocataque in usum varii generis tum interna tum externa, roborantia, tonica. Horum prospero eventu laetus se vidit per integrum triennium illibata frui sanitate: quomodo porro se habuit, adempta mihi fuit, longo tractu regionum remoto pernoscendi occasio.

§. XXII.

Homo quidam a septem annis in ea versabatur valetudine, ut quam primum severius susciperet frigus tussique corriperetur, post aliquod tempus cruenta exspuebat, deinceps levibus obmurmurantibus borborygmis nauseabat ac vomitu praehendebatur, quo insignem copiam sanguinis non coagulati reiecerat, aliquoties postea ventre quoque inferiore in grumos coactum nigrescentem excernens. Similia sequebantur, ubi longiori succussoriaque defatigabatur equitatione. Varie variis interpretata fuit indoles morbi. Quibusdam pro Haemoptysi tractabatur; alii obstructiones viscerum criminis postulabant, hasque resolventibus, deobstruentibus, saponaceis oppugnabant, incassum tamen; cum morbus & levioribus iam dicti generis causis saepius resuscitabatur. Forte

accersitus ad eum, perquirens omnia, didici aegrum ante vomitus apparitionem, diu inclementiori febre intermittente tertiana vexatum fuisse, sed praeterea nihil quidquam, quod in obscuro hoc casu lucem quandam affudisset; deerant quaecunque accusare solitum est. Nec per sua signa nec per adhibitam eousque medelam, obstructiones qualescunque subolfacere datum fuit. Eadem ergo ratus ac in superius enarrata observatione, eandem similiter ingressus sum viam medendi.

§. XXIII.

Fateor equidem ingenue, medelam talem non penitus respondisse meis aegrique votis: sed id tamen praestistit, quod alia ratione eam instituentes non viderunt, emolumentum. Rarissime nec nisi gravibus commissis erroribus, repullulare abhinc visus est morbus. Forsan adhucdum felicius res cessura foret, ni plus iusto virium dissiparet indocilis cupiens que liberorum maritus.

§. XXIV.

Quum itaque quae in historia binorum horum casuum fideliter retuli, luculenter ostendant nihil in aegris illis observatum fuisse, quod alias praedispositionem ad morbum talem generare potuisset:

fet: Quum febris intermittens tertiana praecefferit, qualem priori parte probavi fufficere ad debilitandum fyftema venae portarum, adeoque difponendum ad producenda hoc genus profluvia: Quum denique ipfa adhibita cura videatur id indigitare: maxima cum probabilitate aufim inferre pro conclufione: Haematemefin five vomitum cruentum fubinde a fola debilitate venae portarum oriri.

§. XXV.

Quod fupereft, Lectorem Benignum obfecro, barbarum ignofcat orationis cultum. Summa temporis anguftia obftitit, quin vel tantillum operae in verborum ornatum conferre potuiffem: Meminerit praeterea, fi, acri dicta mea perpendens iudicio, a vero me defciviffe coarguet, nil inde damni in aegrotorum meorum fanitatem redundaffe, nec ergo me promeruiffe, quin leni condonet animo vix evitabilem in obftrufis morborum eruendis caufis, lapfum.

Quippe etenim multo magis haec funt tenuia textu,
Quam quae percipiunt oculos vifumque laceffunt. (a)

(a) LUCRET. libr. IV.

FINIS.

THE-

THESES.

I.

Quaecunque in corpore nostro secretorum humorum nomine veniunt, Fermentationis progenies sunt.

II.

Falso statuitur defaecatissimum non nisi sanguinem ad Encephalon pervenire, pro secretione fluidi nervei.

III.

Omnium voluntariorum musculorum, cessante voluntate, sponte actiones subsistunt; neque necessarii ad id sunt musculi antagonistae.

IV.

Quantumvis spasmi conferent ad certum quendam morbum producendum, solis sedantibus is radicaliter curari non poterit.

V.

Saepe materies morbosa viribus naturae ita praeparata, ut per sudores eliminaretur, retinetur intro, morbusque continuat ob impedimenta, quae solum circumsident cutis ambitum.

THESES.

I.

Medicina non est ars conjecturalis sed certa.

II.

Systema Leuwenhoekianum, circa sanguinis partes, recentiorum experimentis contrarium est.

III.

Rarissime puerperis vena est secanda.

IV.

Recens natis & infantibus diaphoretica & ita dicta Besoartica semper plus detrimenti quam emolumenti adferunt.

INAUGURALE CARMEN

IN HONOREM

D. B. ROBLES DE MEDINA,

Summos in Medicina honores adquirentis.

Dic Muſa, cuinam me jubeas prius
Adgratulari; quum pia tempora
Circumdat ambiens Apollo,
Et medicum creat auſpicato.

Hoc vendicabunt Antipodum Chorus,
Endemiis quæ terra flagrat malis
Et miſit ephebum *Medinas*
Ut patriis medeatur ægris.

Ne-

Negemne primas, cum repetat, patri?
Qui tamdiu iſto pignore maluit
Carere quam ſuos in ipſo
Orbe novo indiguiſſe cives.

Si cerno recte, non ſine crimine
Me *Benjamino* poſſe ſuam ſibi
Non ferre laudem, ſatisdo,
Qui ſcopulos tot, itemque ſyrtes

Enavigavit: ſurge, age Laurea
Apollinis ſuccinge caput tuum.
Dico, eſto ſolamen querenti
Occiduo, Batavove mundo.

Blandis ocellis Clio mihi annuit,
Ut ne nihil dicam, Medicos manu
Qui Te, *Medinas*, tortuoſis
In Medicum viis educarunt.